

„Sláva, třikrát sláva! Teď jsem konečně kápla na to pravé moderní živobyetí!“ radostně jásala kmotra liška. „Už je konec klopotnému shánění potravy a nebezpečným výpravám k lidským obydlím! Už si nebudu musit lámat hlavu vymýšlením všelijakých kejklů na oklamání jiných tvorů a tatrmany lecjakým hloupým vozkům také už nikdy dělat nebudu! – Sláva – už je konec práce a teď mi nastane už jen sladké a příjemné lenošení. Odtědka se budu jen válet ve svém pelechu, a když budu mít hlad – tak jen poručím tomuhle stolečku – a hned bude všeho dost! Ještě tedy jednou: sláva! a dám se s chutí do toho!“

Když liška s velkou chutí snědla všech pět jitrnic, zabalila pečlivě všechny špejle do papíru a schovala si je na památku. A potom si stoleček opět naložila na záda a odnesla si jej do svého pelechu. Přitom se celou cestu radostně šklebila a několikrát si i vesele poskočila. A když si vzpomněla, jak budou ostatní lišky na ten kouzelný stoleček čubrnět a jak jí ho budou závidět, tu musela stoleček postavit, aby se mohla dosyta vyskákat, vychechtat a vydovádět.